Ἐμπνέομαι ἐκεῖθεν. Αἱ ἐπιστῆμαι, αἱ κοινωνίαι τείνουν πρὸς τὸ καλύτερον ὁλοέν. ἄρα καί...

Πάει καλά! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τοὺς Ρωμιούς! ἡ γενικὴ πρόοδος δὲν ἀνανακλᾷ πάντοτε.... Καὶ ὅπως εἶπες πάρα πάνω...

Τότε πλέον ἐξερράγην ὡς ἀερόλιθος πίπτων εἰς σιδηροῦν βράχον:

«Ἤ καὶ σεῖς δὲν θὰ κολλᾶτε τὰ γενικὰ κακὰ τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸν σβέρκο τῶν Ρωμιῶν, ἤ κ' ἐγὼ δὲν θὰ παύσω νὰ φορτώνω εἰς τὴν ράχιν των τὰς ἐλπίδας ἐκ τῆς προόδου τοῦ κόσμου!»

Εἰς ἀναζήτησιν εἰδοποιοῦ διαφορᾶς.

Ἐν Νέᾳ-Πόλει. Σὲ χαιρετῶ.

CONSTANS

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

I.

Κορίτσια μου, μὴν πᾶτε
ποτέ σας 'ς τὸν καθρέφτη,
'κεῖ μέσα πάντα πέφτει
τ' ἀγγίστρι τοῦ διαβόλου

Κορίτσια μὴν κυτᾶτε,
τὰ λοῦσα, τὰ στολίδια
αὐτὰ 'ναι τὰ παιχνίδια
δαιμόνου, ὅλεν κ' ὅλον!

Κι' ἂν τύχῃ παλλικάρι
κανένα σᾶς κοιτάξῃ,
λογάκι μὴ πετάξῃ,
ἄλλοῖ σας! ἀπ' τὰ χείλια.

Αὐτὰ κάθε γριούλα...
φωνάζει ποῦ καὶ ποῦ,
μά 'γώ... τὴν ἀλεποῦ
θωρῶ μὲ τὰ σταφύλια!

II.

Τὰ χειλάκια σου φιλοῦσαν
ἄλλοτε, τὰ δροσερά,
κ' ἀγγελοῦδι, μὲ φτερά,
μαγεμένο σ' ἐκαλοῦσαν.

Τώρα βλέπουνε τὸ στόμα,
τὸ χλωμὸ καὶ σουφρωμένο,
κ' ἄγγελο σὲ λέν' ἀκόμα...
ἀπ' τὴν κόλασι πεσμένο!

JUDAS ERRANT

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ:

«Τ' ἀποκαλυπτήρια τῶν λογίων μας»
(Συνέχεια καὶ τέλος).

— «Ἐθνοσυνέλευση ἢ τίποτ' ἄλλο;» (Ἄρθρο τοῦ κ. Ι. Γ. Σταμνοπούλου).

— Ποίημα τοῦ Henri de Regnier (Μετάφρασι τοῦ κ. Στάμου Σταλάκη).

— Τραγούδια τοῦ Μαλακάση

Ο „ΝΟΥΜΑΣ„
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὀφθαλμιατρεῖον), Σταθμοῦ Ὑπογείου σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια).

Στὸν Πειραιὰ Πρακτ. Ἐφ. Β. Τσαγγαρῆ

Ὁ „ΝΟΥΜΑΣ" δέχεται ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες καὶ τριμήνους συνδρομητές, μὲ δυὸ δραχμὲς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΕΤΡΙΑ

κι' αὐτὴ τοῦ Δεληγιαννικοῦ κόμματος. Νὰ νομίζουν ὅλοι οἱ ὁπαδοί του καὶ νὰ κάνουν πῶς τὸ πιστεύουν μάλιστα, πῶς οἱ ἀντιθετοί τους διασπαθίζουν τὸ δημόσιο ἢ τὸν Δημοτικὸ πλοῦτο καὶ πῶς πρέπει νὰρθοῦν αὐτοὶ στὰ πράγματα γιὰ νὰ παύσῃ ἡ διασπάθισις.

Μὲ τέτοιο πρόγραμμα ἐκλογικὸ ἐξεσπάθωσε καὶ ὁ Δεληγιαννικώτατος ὑποψήφιος δήμαρχός μας κ. Κώστας ὁ Ἀγγελόπουλος. Μὲ πρόγραμμα ἀντιδιασπαθιστικό. Νὰ σώσῃ τὸν Δημοτικὸ πλοῦτο τὸν ἀγρίως διασπαθιζόμενον. Νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς διασπαθιστάς. Νὰ τοὺς διασπαθίσῃ ὅλους πέρα πέρα. Ὡραῖο τὸ πρόγραμμα, ρουκετοειδές, καὶ παχύτατα τὰ λόγια, σὰν γουρουνόπουλα. Ἀλλὰ στὸ βάθος, τίποτε. Ἢ μᾶλλον μιὰ τεραστία μπουρμπουλίθρα, ἡ ὁποία δὲν λείπει ἀπὸ κανένα προεκλογικὸ πρόγραμμα εἴτε ὑποψηφίου Δημάρχου, εἴτε ὑποψηφίου βουλευτοῦ, ὅταν μάλιστα ὁ ὑποψήφιος αὐτὸς τύχῃ νὰ εἶνε καὶ Δεληγιαννικός.

Καὶ ἡ χημικὴ ἀνάλυσις τῆς μπουρμπουλίθρας:—Ὁ Δημοτικὸς πλοῦτος δὲν διεσπαθίσθη, ἁπλούστατα διότι δὲν ὑπῆρχε Δημοτικὸς πλοῦτος, γιὰ νὰ διασπαθισθῇ, ὅταν παρέλαβε τὴν Δημαρχία ὁ κ. Μερκούρης. Εἶνε τόσο κοντινὸ τὸ χρονικὸ διάστημα ποῦ ἐπέρασε ἀπὸ τότε, ὥστε ὅλοι ἐνθυμούμεθα πῶς τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ Δῆμός μας ὑπὸ ἔποψιν πιστεως εἶχε τὴν ἀξίαν Ἀργεντινῆς δεκάρας, τὸν ἐκυνηγοῦσαν δὲ οἱ δανεισταί του μὲ τέτοια λύσσα, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ τὸν κηρύξουν καὶ σὲ κατάστασι πτωχεύσεως. Πῶς κατωρθώθηκε τώρα, μέσα σὲ τριάμισι χρόνια, ἀπὸ μουφλουζεμένος Δῆμος ποῦ ἤτανε, νὰ γίνῃ τέτοιος, ὥστε νὰ τὸν παρακαλοῦνε ὅλοι νὰ τὸν δανείσουν, ἠρωτῆστε τὸν κὶρ Κωστάκι νὰ σᾶς τὸ πῇ.

Ἂν ἠρωτήσετε τὸν κ. Μερκούρη, τέτοια ἀπάντησι, ἀπάνω κάτω, θὰ σᾶς δώσῃ:

—Ἂν εἶχα τὸ μαγικὸ ραβδὶ τοῦ Μωϋσῆ στὰ χέρια μου κι' ἂν εἶχα τὸ θεϊκὸ χάρισμα νὰ πιάνω χῶμα καὶ νὰ γίνεται χρυσάφι, θὰ σᾶς ἔφτειανα τὸ Δῆμο ὅπως τὸν ὀνειροπολεῖ ὁ παντοδύναμος ἀντιπαλός μου. Ἐγὼ ὅμως μὲ τὰνθρωπινὰ μέσα ποῦ ἠμπορεῖσα νὰ διαθέσω καὶ μ' ὅλη τὴν ἀντιπολιτευτικὴ φλυαρία τοῦ κ. Καλλισπέρη καὶ τῶν περισσοτέρων συναδέλφων του, κατώρθωσα κάτι νὰ κάμω ποῦ δὲν τὸ ἔκαμαν ὅλ' οἱ προκάτοχοί μου, καὶ κατώρθωσα τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, νὰ ξεμουφλουζέψω τὸ Δῆμο καὶ νὰ τὸν φέρω σὲ μιὰ τέτοια ἀνθηρὰ κατάστασι ποῦ νὰ καταγοητεύσῃ κι' αὐτὸν τὸν κ. Ἀγγελόπουλον ὅταν μεθαύριο τοῦ τὸν παραδώσουν οἱ χιλιάδες τῶν θαυμαστῶν του καὶ τῶν ἀφωσιωμένων φίλων του!

Τὴν τελευταία ψῆφοι, νὰ εἶσθε ὑπερβέβαιος, πῶς δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν ἐκστομήσῃ ὁ κ. Μερκούρης, χωρὶς νὰ χαμογελάσῃ ἐκφραστικώτατα.

Ο "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ..

τῆς Βραΐλας ἀναδημοσιεύων στὶς στῆλες του, ὡς κύριον ἄρθρον, ἕνα ἄρθρον τοῦ «Νουμᾶ» ἐπιγραφόμενον «Ἕνα κόμμα δίχως ἀρχηγό» προσθέτει καὶ τὰκόλουθα, τιμητικώτατα γιὰ τὸ φύλλο μας:

«Ὁ ἔγκριτος συνάδελφος «Νουμᾶς» περὶ οὗ καὶ ἄλλοτε εὔφημον μνείαν ἐποιησάμεθα ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων, τοῦ ὁποίου τὰ ζου-

---

— Ναί.

— Τότε θὰ πῇ πῶς σὺ τῶγραψες αὐτό; Ἔ;

Καὶ ὁ πάτερ Γρηγόριος θυμωμένος τοῦ φέρνει κοντὰ στὰ μάτια ἕνα χαρτάκι. Καὶ στὸ χαρτάκι αὐτό, ποῦ μαζῆ μὲ τὸ πρόσφορο εἶχε φέρει ὁ Ἀντρέας Ἀντρεῖτς, ἦτο γραμμένο μὲ μεγάλα, μεγάλα γράμματα.

«Ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ ἀπώτου Μαρίας».

—Ναί., ἐγὼ τᾶγραψα.. ἀπολογιέται ὁ μπακάλης

—Καὶ πῶς τόλμησες νὰ τὸ γράψῃς αὐτό; ψιθυρίζει σιγανὰ ὁ παπᾶς καὶ μεσ' τὸ ψιθύρισμά του ἀκούεται ὅλος ὁ θυμὸς καὶ ὅλος ὁ τρόμος ποῦ ἔνοιωθε ἡ ψυχή του.

Ὁ μπακάλης τὸν κυττάζει σὰν βλάκας δὲν καταλαβαίνει τίποτε καὶ ἀρχίζει νὰ φοβᾶται· ποτὲ δὲν θυμᾶται νὰ μίλησε ἔτσι ὁ πάτερ—Γρηγόριος μὲ τοὺς προύχοντας τοῦ Βέρχνι—Ζαπρούδη! Κυττάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ σωπαίνουν.

Τόση μεγάλη εἶνε ἡ στενοχώρια τοῦ μπακάλη ποῦ τὸ παχουλό του πρόσωπο, ἀρχίζει νὰ ξαπλώνεται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, σὰν τὸ προζύμι ποῦ τὸ χύνεις χάμω.

—Πῶς τόλμησες; ξαναρωτᾶει ὁ παπᾶς.

—Τί... τί πρᾶμα; ρωτᾶει καὶ ὁ Ἀνδρέας; Ἀνδρεῖτς μὴν καταλαβαίνοντας.

—Καὶ δὲν τὸ νοιώθεις ψιθυρίζει ὁ πάτερ Γρηγόριος καὶ σὰν σαστισμένος κάνει ἕνα βῆμα πίσω καὶ χτυπᾶει τὰ χέρια του.

Τί ἔχεις ἀπάνω στοὺς ὤμους σου τότε; Κεφάλι ἢ τίποτε ἄλλο; Δίνεις σημείωση καὶ τὴν φέρνεις σ' ἅγιο μέρος καὶ γράφεις σ' αὐτὴν μιὰ λέξη ποῦ καὶ στὸν δρόμο δὲν κάνει νὰ τὴν λέει κανένας. Τί μὲ κυττᾶς; Τάχατες δὲν ξέρεις τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη;

—Ἀί εἶνε γιὰ τὴν ἄσωτη ψιθυρίζει ὁ μπακάλης κοκκινίζοντας. Μὰ ὁ Θεός, μὲ τὴν θεϊκήν του ἐσπλαχνία συγχώρεσε μίαν ἄσωτη... Τὴν πῆρε κοντά του, κ' ἔπειτα, κ' ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς ἁγίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας φαίνεται τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη μὲ τὸ συμπάθειο.... Ὁ μπακάλης θέλει νὰ φέρει καὶ ἄλλο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ δικαιολογηθεῖ μὰ τὰ μπλέκει καὶ σκουπίζει μὲ τὸ μανίκι τὰ χείλη του.

—Ἔτσι λοιπὸν τὸ καταλαβαίνεις! ξεφωνίζει ὁ παπᾶς χτυπώντας τὰ χέρια.—Μὰ ὁ Θεὸς ἐσυγχώρεσε—καταλαβαίνεις; ἐσυχώρεσε καὶ σὺ κατηγορᾷς βρίζεις; ξεστομίζεις μιὰ τρομερὴ λέξη καὶ γιὰ ποιόν! γιὰ τὴν πεθαμένη τὴ θυγατέρα σου! Σοῦ τὸ ξαναλέω Ἀντρέα, δὲν κάνει νὰ φιλοσοφεῖς!

Ναί, δὲν κάνει! Σὰν σοῦδωκε ὁ Θεὸς μυαλὸ καὶ δὲν μποῦρεῖς νὰ τὸ διευθύνεις, πῶπαινε καὶ μὴ κάνεις τὸν ἔξυπνο.

—Μὰ αὐτή, πῶς τὸ λένε... μὲ συγχωρεῖτε, ἤτανε θεατρίνα! λέει στενοχωρημένος ὁ Ἀντρέας Ἀντρεῖτς.

—Θεατρίνα! μὰ ὅ,τι καὶ ἂν ἤτανε, ἀφοῦ πέθανε πρέπει νὰ τὸ ξεχάσεις, καὶ ἄχι νὰ τὸ γράφεις σὲ σημείωσες!

—Μάλιστα ἔχετε δίκαιο! λέει ὁ μπακάλης.

—Ἐπιτίμιον θέλεις—βροντοφωνάζει ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἱεροῦ ὁ διάκος κυττάζοντας περιφρονητικὰ τὸν Ἀντρέαν Ἀντρεῖτς, θὰ ἔπαυες ἔτσι τὶς φιλοσοφίες! Ἡ κόρη σου ἤτανε ξακουσμένη θεατρίνα. Ὅταν πέθανε ὅλες οἱ ἐφημερίδες τᾶγραψαν...Πλακοφιλόσοφε!

—Αὐτὸ βέβαια...ἀληθινά!..μουρμουρίζει ὁ μπακάλης,—ἡ λέξη δὲ στέκει, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἔκανα γιὰ κατηγορία πάτερ—Γρηγόριε, ἤθελα μόνο νὰ τὸ βλέπατε γιὰ νὰ ξέρετε γιὰ ποιὰν νὰ παρακαλεῖτε. Μήπως δὲν γράφουν διάφορα ὀνόματα ἄξαφνα σὰν νὰ ποῦμε τὸ βρέφος Ἰωάννης, ἡ πνιγεῖσα Πελαγία, ὁ στρατιώτης Γρηγόρης, ὁ σκοτωμένος Παῦλος καὶ ἄλλα πολλά;... Ἔτσι ἤθελα κ' ἐγώ...

—Δὲν στέκει, Ἀντρέα! Ὁ Θεὸς θὰ σὲ συγχω-